

عنوان مقاله:

اصل بهره برداری معقول از منابع آب در حقوق بین الملل آب و رویه مورد عمل در ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات حقوق عمومی، دوره 48، شماره 3 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

منصور محمدی دینانی - دانشجوی دوره دکتری حقوق محیط زیست، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران

یوسف مولایی - استادیار، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه تهران، تهران

محمدابراهیم بنی حبیب - دانشیار، دانشکده کشاورزی پردیس ابوریحان، دانشگاه تهران، تهران

خلاصه مقاله:

بهره برداری بهینه از منابع آب تعهدی است که هم در حقوق داخلی و هم در حقوق بین المللیه صراحت بدان اشاره شده است. این معیار در حقوق ایران مهم ترین مبنای تعیین اجازه بهره برداری از منابع آب است و تخطی از آن در شرایطی به عدم تمدید مجوز بهره برداری اعطاشده به بهره بردار منجر می شود. بررسی انجام گرفته در این مطالعه مبین آن است که روش تعیین مصرف بهینه آب برای مشترکان بخش کشاورزی با پایداری اکولوژیکی منابع آب در کشور سازگار نیست. با وجود بازبینی مکرر ضوابط و معیارهای موجود در قوانین گذشته، ضوابط حاکم بر تعیین مصرف بهینه به دلیل عدم تحقق بیش نیازهای آن از جمله وجود تشکلهای آب بران و تحویل حجمی آب، ضمانت اجرای کارآمد و ناهماهنگی دستگاه های اجرایی که مسئول نظارت و کنترل بر بهره برداری از منابع آب اند، منتج به اهداف مورد نظر قانونگذار نشده است. بازبینی سند ملی آب با توجه به کاهش آب در دسترس، تحویل حجمی آب، کوتاه کردن دوره زمانی مجوزهای بهره برداری و اصلاح نظام قیمت گذاری آب در راستای حفاظت و بهره برداری پایدار از منابع آب مورد استفاده در کشاورزی اجتناب ناپذیر است.

کلمات کلیدی:

بهره برداری معقول، توسعه پایدار، کشاورزی، منابع آب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/821084>

